

ÎNCHEIERE

22 august 2013

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Iulia Sîrcu
Valentina Clevadî
Tamara Chișca-Doneva

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursurilor declarate de către Ministerul Finanțelor al Republicii Moldova,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a lui Siloci Iurie împotriva Ministerului Finanțelor al Republicii Moldova, intervenient accesoriu Ministerul Justiției al Republicii Moldova, Ministerul Afacerilor Interne al Republicii Moldova, Procuratura Generală a Republicii Moldova cu privire la repararea prejudiciului material și moral,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 13 martie 2013, prin care au fost respinse cererile de apel declarate de către Procuratura Generală a Republicii Moldova, Ministerul Finanțelor al Republicii Moldova și Siloci Iurie și menținută hotărârea Judecătoriei Rîșcani mun. Chișinău din 10 decembrie 2012, prin care acțiunea a fost admisă parțial,

constată:

La 12 aprilie 2012, Siloci Iurie a depus cerere, de chemare în judecată împotriva Ministerului Finanțelor al RM cu privire la încasarea prejudiciului material și moral.

În motivarea acțiunii reclamantul Siloci Iurie a indicat că, este locuitor al orașului Orhei, este căsătorit și are 3 copii.

Indică că având în proprietate privată un iaz de 13 ha și luând în arendă și alte iazuri împreună cu Capsa Gheorghe, pe bază de paritate 50x50, au fondat întreprinderea de creștere a peștelui „Piscicultura Orhei” SRL la dirijarea căreia participă activ.

Fiind un bun specialist în domeniul pisciculturii, menționează că în decembrie 1999, el a fost angajat în calitate de Director General al S.A. „Piscicola Gura Bîcului”, care la acel moment era una din cele mai mari și notorii întreprinderi piscicole din Republica Moldova și al cărei fondator și acționar majoritar este Compania „Daac-Hermes”, condusă și ea la rândul ei de un controversat om de afaceri, despre care presa

în repetate rânduri a relatat că ar fi fost în relații dubioase cu conducerea de vârf a Republicii Moldova

Indică că consiliul de administrare a S.A. „Piscicola Gura Bîcului” era format din colaboratorii și conducătorii Companiei „Daac-Hermes”, în lipsa cărora dânsul nu putea adopta nici o decizie semnificativă.

Menționează că în anii 2000-2002, pe perioada exercitării funcției de Director General al S.A. „Piscicola Gura Bîcului”, a înstrăinat, în mod transparent, prin vânzare 4 iazuri numite sisteme hidrotehnice, întreprinderii a căror fondator era dânsul.

Invocă că în urma efectuării auditului, nu au fost constatate încălcări în procesul de înstrăinare sau procurare a bunurilor, factorii de decizie neavând careva pretenții asupra acestor tranzacții.

Susține că în anul 2005, a depus cerere de concediere, însă acest fapt a ridicat ostilități dure din partea conducerii Companiei „Daac Hermes”, ultima venind în adresa sa cu amenințări.

Drept urmare, menționează reclamantul, că în scurt timp după concedierea sa, au fost intentate 5 cauze penale împotriva sa, pornite ca urmare a demersului înaintat de către fiul Directorului „Daac Hermes” Alexei Chirtoca.

Mai invocă că la 18 octombrie 2005 Direcția Generală de Combatere a Crimelor Organizate a MAI R.M. a emis o rezoluție privind pornirea urmăririi penale pe cauza nr. 2005990431, pe indicii art. 195 alin. (2) din Codul penal împotriva factorilor de decizie a S.A. „Piscicola Gura Bîcului” precum că în luna iunie 2003, folosind documente false privind achiziționarea unor năvoade, a sustras din contabilitatea întreprinderii mijloace financiare în sumă de 175000 lei, astfel pricinuind întreprinderii o daună în proporții deosebit de mari, cauza penală fiind pornită împotriva sa.

La 02 noiembrie 2005, Direcția Generală Urmărire Penală a MAI (în continuare DGUP) a pornit împotriva sa cauza penală nr. 2005990444 pe indicii art. 336 alin. (3) din Codul penal, precum că el, în mod vădit depășind limitele drepturilor și atribuțiilor sale de serviciu, la 03 decembrie 2002 a încheiat contractul de vânzare-cumpărare nr. 7, prin care a înstrăinat trei iazuri, cauzând astfel întreprinderii un prejudiciu material în sumă de 751620 lei.

Susține că la 07 noiembrie 2005, Judecătoria Buiucani, mun. Chișinău a autorizat interceptarea convorbirilor telefonice de la domiciliul său, iar la 03 noiembrie 2005 aceeași instanță a autorizat o percheziție la domiciliul său, care a fost efectuată la 09 noiembrie 2005.

Afirmă că a fost reținut la 15 noiembrie 2005, iar la 17 noiembrie 2005 Judecătoria Buiucani, mun. Chișinău a respins demersul procurorului de aplicare a măsurii de constrângere arestul preventiv și i-a aplicat măsura de constrângere - arest la domiciliu pe un termen de 10 zile. Ulterior, la 24 noiembrie 2005 Judecătoria Buiucani, mun. Chișinău din nou a respins demersul procurorului de menținere a arestului la domiciliu și a fost dispusă aplicarea măsurii de constrângere - obligațiunea de a nu părăsi localitatea.

Mai indică că la 18 ianuarie 2006 DGCCO a MAI a pornit cauza penală nr. 2006990025 pe art. 195 alin. 1 din Codul penal, precum că la 03 mai 2005, dânsul, prin abuz de serviciu a sustras de la SA. „Piscicola Gura Bîcului” bazinul acvatic

(iazul) „Novai” din s. Bolohani, r. Orhei, acțiuni prin care a adus un prejudiciu întreprinderii în sumă de 35810 lei.

La 31 martie 2006, DGUP MAI a început urmărirea penală pe cauza nr. 2006990115 pe art. 335 alin. (1) CP, precum dânsul folosind acte de achiziție false, a luat din casa societății 18750 lei și anume, 6250 lei pentru procurarea unui arcaș, 6500 lei pentru procurarea unui cântar-auto de 10 tone și 6000 lei pentru procurarea unui vagon, cauzând întreprinderii un prejudiciu material considerabil în sumă de 18 750 lei.

Reține că la 17 aprilie 2006, pe același caz de procurare a barcasului, a cântarului și a vagonului, același ofițer de urmărire penală au intentat cauza penală nr. 2006990137, însă în baza art. 195 alin. (1) din Codul penal.

Menționează că toate cauzele penale sus numite au fost conexe și examinate de către Judecătoria Anenii Noi, fiindu-i pusă obligațiunea de a nu părăsi țara.

La fel, invocă că cauză civilă s-a finalizat cu depozitarea SRL „Piscicultura Orhei” de toate iazurile pe care le deținea, fără ai fi restituite sumele achitate, ulterior SRL „Piscicultura Orhei” înaintând, o acțiune în instanțele de judecată pentru ai fi recuperate prejudiciile, care și în prezent se află pe rol.

Concomitent indică că, prin sentința Judecătoriei Anenii Noi din 28 decembrie 2006, a fost recunoscut vinovat în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 336 alin. (1) din Codul penal, numindu-i pedeapsă sub formă de amendă în folosul statului în mărime de 250 (două sute cincizeci) unități convenționale 5000 (cinci mii) lei; precum și potrivit art. 195 alin. (2), art. 335 alin. (1) din Codul penal a fost achitat, fiindcă nu s-a constatat existența faptei infracționale. Prin sentința menționată a fost respinsă acțiunea civilă.

Prin decizia Curții de Apel Bender din 28 martie 2007 a fost respins apelul declarat de către avocatul său, admis apelul părții acuzării, fiind recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 195 alin. (2) din Codul penal la 10 ani închisoare cu privarea de dreptul de a ocupa funcții de răspundere pe un termen de 3 ani, în baza art. 335 alin. (1) la 3 ani închisoare; în conformitate cu art. 84 din Codul penal, definitiv i sa stabilit pedeapsa de 10 ani 6 luni închisoare cu ispășirea pedepsei în penitenciar de tip închis cu privarea de dreptul de a ocupa funcții de răspundere pe un termen de 3 ani; măsura preventivă în privința sa a fost schimbată, fiind luat sub arest din sala de judecată.

Prin Decizia Curții Supreme de Justiție din 18 decembrie 2007, au fost admise recursurile, casată Decizia Curții de Apel Bender din 28 martie 2007 și cauza trimisă la rejudecare în Curtea de Apel Chișinău, fiind eliberat de sub arest din sala de judecată, cu menținerea obligațiunii de a nu părăsi țara.

Prin Decizia Curții de Apel Chișinău din 19 iunie 2008, a fost achitat pe toate capetele de acuzare.

Prin Decizia Curții Supreme de Justiție din 17 februarie 2009, au fost admise recursurile ordinare ale procurorului și a părții vătămate, casată decizia instanței de apel, cu remiterea cauzei spre rejudecare în aceeași instanță.

Prin Decizia Curții de Apel Chișinău din 26 mai 2010 a fost recunoscut culpabil în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 335 din Codul Penal, cu încetarea procesului în legătură cu expirarea termenului de prescripție.

Prin decizia Curții Supreme de Justiție din 15 noiembrie 2011, au fost respinse recursurile ordinare ale procurorului și a părții civile, a fost admis recursul ordinar al avocatului său și dînsul a fost achitat și pe art. 335 Cod Penal.

Afirmă că procesul penal i-a cauzat lui și familiei sale prejudicii morale de o gravitate deosebită, fiindu-i afectată grav imaginea, dînsul fiind o persoană cu un statut social și o reputație înaltă la locul de trai, iar în astfel de circumstanțe a fost în imposibilitate să dețină funcții de manager în diferite întreprinderi și instituții importante, or pe perioada deținerii funcției de Director General al S.A. „Piscicola Gura Bîcului” era apreciat ca un manager și specialist notoriu în domeniu, motiv pentru care în repetate rînduri a fost-invitat și a participat la diferite conferințe internaționale de profil.

Menționează că în primăvara anului 2011, a fost ales consilier raional, iar la 22 martie 2011 a fost numit de Ministrul Afacerilor Interne în funcția de șef al Direcției Situații Excepționale Orhei, instituție care deservește 4 raioane.

Mai susține că procesul penal, în strînsă coroborare cu procesul civil, i-au zădărnicit total planurile și i-au distorsionat grav cursul normal și firesc al vieți, invocând în acest sens că revenind la activitatea sa în întreprinderea proprie, SRL „Piscicultura Orhei”, împreună cu partenerul de afaceri au populat cu pește-puiet iazurile întreprinderii. Ei preconizau ca o parte din peștele crescut să-l recolteze în toamna-iarna anului 2005, iar altă parte - în primăvara anului 2006. Recolta în mod firesc le-ar fi adus venituri de sute de mii de lei, aceste așteptări fiind reale, dar, odată cu pornirea în toamna anului 2005, a cauzelor civile și penale, activitatea întreprinderi a fost blocată.

La fel invocă că au fost ridicate toate documentele SRL „Piscicultura Orhei” și a fost puse sub sechestru toate iazurile, deși au fost prezentate probe, care demonstau că iazurile au fost procurate legal, drept urmare a proceselor penale și civile, care erau strîns legate între ele, SRL „Piscicultura Orhei” a fost depozată de toate iazurile, fără ai fi restituit costul lor, acestea fiind transmise S.A. „Piscicola Gura Biciului”.

Indică că la 15 noiembrie 2005 a semnat un contract de muncă pe un termen de 3 ani cu întreprinderea TOO „TPOMEH” din or. Pavlodar, Republica Kazahstan, conform căruia din 01 decembrie 2005 urma a fi angajat în calitate de administrator al acestei întreprinderi, cu un salariu lunar de 2000 dolari SUA, la data și ora semnării contractului el neavînd statut de bănuît și nici careva restricții. Însă în aceeași zi, a fost reținut, fiind în astfel mod privat de dreptul de a se angaja în câmpul muncii.

Consideră că odată ce prin decizia Curții de Apel Chișinău din 19 iunie 2008, a fost achitat pe toate capetele de acuzare, a contactat din nou conducerea TOO „TPOMEH”, ultima comunicându-i prin scrisoarea 31 octombrie 2008 că poate purcede la executarea funcției de administrator, însă ca urmare a declarării recursului împotriva deciziei menționate, a fost în imposibilitate să se deplaseze în Kazahstan.

Comunică că a fost ilegal privat de un venit cert pe care l-ar fi avut în Republica Kazahstan și care i-ar fi asigurat un trai decent.

Reține că în toamna anului 2005 familia sa a negociat un credit ipotecar cu B.C. „Moldindcombank” S.A. în sumă de 500000 lei, procedura de primire a creditului fiind inițiată pînă la pornirea cauzelor penale, neputînd fi stopată în mod unilateral, drept urmare la 06 ianuarie 2006, contractul de credit a fost semnat de soția lui, Liuba Siloci,

iar contractul de credit a fost însoțit de un alt contract de fidejusiune, semnat de dânsul, prin care el și-a asumat obligațiunea de fidejutor, iar prin contractul de ipotecă nr. 3 soții Siloci au depus în calitate de gaj casa lor cu două nivele, cu, suprafața de 129 m.p. și un șir de alte construcții accesorii, imobilele constituind în ansamblu gospodăria lor.

Conform clauzelor contractului de credit, achitățile urmau să înceapă în luna martie 2006, dar ca urmare a nerambursării la timp a creditului și a dobânzilor, în 2008 Banca a acționat în judecată familia Siloci, iar prin decizia Curții de Apel Chișinău din 13 mai 2010 a fost dispusă transmiterea silită în posesia Creditorului a casei debitorilor, cu toate construcțiile accesorii, pentru a fi înstrăinată în folosul băncii.

Susține că în procesul penal partea vătămată (civilă) a înaintat o acțiune civilă, prin care a cerut încasarea din contul său a sumei de 1234554 lei.

La fel, în urma depozitării de iazuri, firma în care dânsul deținea ½ din capitalul statutar, SRL „Piscicultura Orhei”, a acționat în judecată S.A. „Piscicola Gura Bîcului”, solicitând încasarea prejudiciului în mărime de 1 364 921 lei, procesul fiind în derulare și în prezent.

Menționează că în vederea anihilării încasării sumei sus indicate, S.A. „Piscicola Gura Bîcului”, a invocat o datorie de 240 000 lei, solicitând instanței declararea SRL „Piscicultura Orhei”, în stare de insolvabilitate, însă prin decizia Curtea Supreme de Justiție a fost limitată procedura de insolvabilitate, permițând debitorului, SRL „Piscicultura Orhei”, să-și gestioneze patrimoniul.

Insistă că familia sa a fost privată de importante de surse de venit, fiindu-i cauzate grave prejudicii morale prin comportarea ilegală a organelor care au administrat cauzele penale.

Mai indică că la efectuarea percheziției din 09 noiembrie 2005, care a fost efectuată la domiciliul său, a fost prezentată o Ordonanța neautorizată de efectuare a percheziției, iar ofițerul nici nu nega faptul că o așa încheiere nu există, încât nu a existat un caz flagrant.

Mai amintește și alte încălcări și anume că a înaintat o cerere prin care a solicitat recunoașterea ilegalității acestei percheziției, însă la 16 noiembrie 2005 judecătorul de instrucție al Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău, a examinat cererea și a emis o încheiere foarte dubioasă în absență lui și a apărătorului acestuia, invocând faptul precum că dânsul a fost citat legal, dar nu s-a prezentat la proces, motivarea dată fiind una premeditat falsă, fiindcă la acel moment dânsul era reținut și se afla în izolatorul de detenție al DGCCO, iar la ședință au participat procurorul și ofițerul de urmărire penală, care administra cauza, dânsul nici nu au fost înștiințat despre examinarea acestei cereri.

Mai mult că în încheierea dată, judecătorul a invocat o altă încheiere a judecătorului de instrucție din 03 noiembrie 2005, prin care a fost autorizată percheziția, fapt ce în opinia sa trezește mari suspiciuni.

Apreciază dosarele pornite în privința sa drept „fabricate”, invocând în acest sens și procesul penal, prin care a fost învinuit pe art. 195 din Codul penal, precum că, el, prin abuz de serviciu, a sustras de la S.A. „Piscicola Gura Bîcului” iazul Novai, considerînd aceste constatări drept aberații, deoarece au fost prezentate acte semnate chiar de contabilul-șef al părții vătămate, care confirmă că acest iaz nu a fost la balanța S.A. „Piscicola Gura Bîcului”.

Mai invocă că în timpul percheziției la domiciliul său, au fost ridicate contractul, pașaportul tehnic, factura fiscală și alte documentele prin care a fost demonstrat că acest iaz 1-a cumpărat în anul 1996 de la o întreprindere piscicolă aflată în satul Oxentea, r. Dubăsari, circumstanțele date fiind ignorate de organele de urmărire penală.

De asemenea, indică că șefii de sectoare ai SA. „Piscicola Gura Bîcului”, fiind audiați în calitate de martori, au declarat că toate bunurile imputate lui ca fiind puse la evidență în mod fals, în realitate au fost procurate și de ei, ca persoane cu răspundere materială, le-au primit și le-au pus la evidență contabilă a întreprinderii, dar, procurorii, într-un mod inexplicabil și cu o deosebită înverșunare și în mod denaturat invocau declarațiile acestor martori ca fiind probe acuzatoare.

Insistă că procesul penal propriu zis i-a cauzat lui și familiei sale grave prejudicii, exprimate prin lezarea mai multor drepturi și libertăți prevăzute de legislația națională și de CEDO, mai mult că timp de 8 luni și 20 de zile s-a aflat sub arest în izolatorul de detenție nr. 13, unde a fost încarcerat în camere cu infractori de ordin comun, în total, în timpul procesului penal, aflându-se sub arest 9 luni, în rest s-a aflat sub imposibilitatea de a se deplasa liber.

Reține că pe parcursul procesului penal lui și familiei sale le-au fost interceptate convorbirile telefonice, le-a fost percheziționat domiciliul și întreprinderea privată, în timpul perchezițiilor fiind ridicate multiple documente, unele din ele fiind pierdute pe parcursul procesului, iar în timpul cât s-a aflat sub arest la domiciliu, casa lui era păzită de polițiști, deși aceste acțiuni nu sunt ilegale, ele aveau un scop și efect dubios și nociv asupra sa.

Totodată, menționează că procesul penal a durat mai bine de 6 ani, timp în care el și familia sa s-a aflat într-o stare incertă și chinuitoare de suspans și așteptare, fiindu-i afectate drepturile prevăzute de Constituția R.M., art. 1 al Protocolului adițional al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului.

Solicită încasarea din Bugetul statului, în beneficiul său, a prejudiciului moral în mărime de 2000000 lei, a prejudiciului material în sumă de 788 012 lei în formă de salariu, de care el a fost privat ca urmare a procesului penal ilicit; încasarea prejudiciului material în sumă 2523,52 lei, suportat în calitate de cheltuieli pentru transport; încasarea prejudiciului material în sumă de 25500 lei, suportat în calitate de cheltuieli pentru asistență juridică în cadrul procesului penal; încasarea prejudiciului material în sumă de 5000 lei, suportat pentru înaintarea acțiunii în cauză.

Prin hotărârea Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 10 decembrie 2012 acțiunea a fost admisă parțial și încasat de la bugetul de stat prin intermediul Ministerului Finanțelor al RM în beneficiul lui Siloci Iurie prejudiciu moral în mărime de 50000 lei și cheltuieli de judecată în mărime de 30523,52 lei. În rest acțiunea a fost respinsă.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 13 martie 2013 au fost respinse cererile de apel declarate de către Procuratura Generală a RM, Ministerul Finanțelor al RM și Siloci Iurie și menținută hotărârea primei instanțe.

La 28 mai 2013 Ministerul Finanțelor a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, modificarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe în sensul încadrării mărimii prejudiciului moral și material în

formă de cheltuieli de asistență juridică în limite rezonabile și respingerea pretenției cu privire la încasarea cheltuielilor de transport în mărime de 2532,52 lei.

În motivarea recursului invocă parțial dezacordul cu hotărârile judecătorești emise pe marginea pricinii în cauză, susținând că victimelor erorilor de investigație în procesul penal urmează să li se plătească o compensație, însă în legea nr. 1545 nu este stabilit cuantumul acesteia, acesta urmând a fi determinat de către instanța de judecată.

Atenționează că intimatul a beneficiat de prezumția de nevinovăție, garantată prin art. 21 al Constituției, datorită căreia statutul acestuia nu a suferit schimbări, iar imaginea nu a fost afectată.

Consideră că instanțele de judecată la aprecierea prejudiciului moral, urmau să respecte criteriul echității, care presupune că despăgubirile pentru prejudiciu moral trebuie să fie stabilite încât să asigure efectiv o compensare suficientă și nicidecum exagerată a prejudiciului moral cauzat.

Totodată, apreciază drept neîntemeiate hotărârile judecătorești în partea încasării cheltuielilor pentru asistență juridică în sumă de 30000 lei, or aceste cheltuieli nu sunt necesare, reale și nici rezonabile, raportate la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului și art. 96 CPC.

Evaluează drept eronate concluziile instanțelor inferioare în vederea recuperării cheltuielilor de călătorie în legătură cu participarea în ședințele de judecată în valoare totală de 2532,52 lei, or aceste cheltuieli nu au fost probate, având caracter declarativ.

La data de 15 iulie 2013, Siloci Iurie, reprezentat de avocatul Țurcan Vasile, la fel a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea hotărârilor judecătorești și emiterea unei noi hotărâri prin care cererea lui Siloci Iurie, privind încasarea prejudiciilor cauzate de procesul penal ilicit, să fie admise integral.

În motivarea recursului a invocat că suma prejudiciului moral încasat în folosul lui Siloci Iurie este una disproporțională, discriminatorie și de departe nu este o retribuire echitabilă.

Consideră că la examinarea cauzei au fost apreciate arbitrar sau omise, gravitatea acuzațiilor incriminate lui Siloci Iurie, ilegalitățile la care el a fost supus și afecțiunile reale pe care le-au suportat ca urmare a procesului penal ilegal.

Astfel, susține că instanțele nu au luat în considerație că aflându-se într-un proces penal, Siloci Iurie, avea restricții de circulație, a fost luat la evidență și de instituțiile de documentare ale populației, circumstanță care un timp i-a restricționat dreptul la circulație liberă și după ce el a fost achitat definitiv i-a fost refuzată eliberarea unui nou pașaport, în locul celui vechi și expirat.

De rînd cu alte încălcări grave, menționează că, restricția de circulație, un timp îndelungat l-a privat de a se plasa în câmpul muncii în afara țării, dar și în țară, circumstanțe care cad sub incidența prevederilor art. 8 alin.(3) lit. a) și c) a Legii 1545, fapt care evident i-a provocat și grave prejudicii morale.

De asemenea invocă că instanțele inferioare au ignorat totalmente faptul că Iurie Siloci a suferit grave prejudicii morale, ca urmare a pierderilor materiale enorme, cauzate de procesul penal ilegal.

Afirmă că Siloci Iurie, a fost prejudiciat moral și ca urmare a suferințelor fizice, suportate în rezultatul agravării stării sănătății, or, la momentul intentării dosarelor

penale, dînsul a fost o persoană sănătoasă, cu o constituție și ținută de atlet, iar la finalul procesului organismul a cedat, apărîndu-se multiple maladii al sistemului locomotoriu și nevralgic, încît în anul 2011 de două ori a fost internat în secția de neurologie al spitalului Ministerului Afacerilor Interne RM.

Referitor la prejudiciul moral, insistă că, instanțele au omis faptul că la baza acțiunii au fost puse și prevederile Legii nr. 87, care este o lege distinctă, dar care poate fi aplicată concomitent cu Legea nr. 1545.

În concluzie invocă că în cadrul examinării cauzei, instanțele inferioare au apreciat arbitrar unele circumstanțe menționate de el, iar preferitor la majoritatea din ele nici nu s-au expus, deși ele sunt invocate atît în cererea de chemare în judecată, cît și în cererea de apel.

Totodată, susține că instanțele judecătorești au apreciat eronat și tendențios circumstanțele referitoare la prejudiciile materiale și au decis acordarea unei retribuiții 30523,52 din care 28000 lei constituie cheltuieli pentru asistență juridică, iar 20523,52 lei constituie cheltuieli de transport pentru deplasările în OUP, Procuratura și instanțele judecătorești.

Insistă că hotărîrile instanțelor de fond și îndeosebi instanței de apel, ca parte integrantă a unui proces, sunt inechitabile și contrare legislației Republicii Moldova și art. 6 CEDO, nefiind legal motivate, deoarece unele circumstanțe și probe invocate și prezentate în cadrul examinării cauzei în fond, instanțele le-au apreciat eronat și arbitrar, iar referitor la altele nici nu s-au expus.

Consideră că hotărîrile recurate, sunt manifestare a unei poziții de autoconservare a confortului personal al judecătorilor, în detrimentul intereselor și drepturilor recurentului

Examinînd temeiurile recursurilor, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursurile sunt inadmisibile din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin.(4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin. (2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către Ministerul Finanțelor al RM și Siloci Iurie, reprezentat de avocatul Vasile Țurcan nu se încadrează în temeiurile

prevăzute la art. 432, alin.(2), (3) și (4) CPC, or recurentul nu a invocat nici un temei care ar indica la ilegalitatea deciziei instanței de apel.

Mai mult, argumentele invocate în recurs se axează asupra fondului cauzei, constituind o reproducere a celor aduse în cererile de apel.

Prin urmare, argumentele recursurilor nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. art. 432, alin.(2), (3) și (4) CPC.

Aici, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ține să menționeze că conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursurile declarate de către Ministerul Finanțelor al RM și Siloci Iurie reprezentat de avocatul Vasile Țurcan asemenea aspecte nu se regăsesc.

Distinct de cele relatate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursurile declarate de către Ministerul Finanțelor al RM și Siloci Iurie reprezentat de avocatul Vasile Țurcan ca inadmisibile.

În conformitate cu art. art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

dispune:

Recursurile declarate de către Ministerul Finanțelor al Republicii Moldova și Siloci Iurie, reprezentat de avocatul Vasile Țurcan se consideră inadmisibile.

Decizia este irevocabilă.

Președinte, judecătorul

Iulia Sîrcu

Judecătorii

Valentina Clevadi

Tamara Chișca-Doneva